

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Oxana Ivanov în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Hîncești din 24 august 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Copăceanu Vasile Mihail, născut la 16 august 1970, originar și domiciliat r-nul Hîncești, com. Sărata-Galbenă, s. Cărpineanca.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.10.2014 - 24.08.2015;

Instanța de apel: 21.10.2015 - 25.11.2015;

Instanța de recurs: 27.01.2016 - 20.04.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Hîncești din 24 august 2015, Vasile Copăceanu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

- art. 266 Cod penal, la 1 an închisoare.

În conformitate cu art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Vasile Dicusară a fost admisă în principiu urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să hotărască instanța civilă.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță, în fapt, a constatat, că Vasile Copăceanu, la 05 octombrie 2013, aproximativ la ora 15:30, conducând camionul model „GAZ 53” cu n/î HN AF 472, pe drumul care desparte s. Valea Florii, r-nul Hîncești de s. Cărpineni, r-nul Hîncești, în apropierea cantonului nr. 8 al Ocolului Silvic Cărpineni, fiind neatent, încălcând normele de securitate a circulației rutiere și anume pct. pct. 10 alin. (1), 45 alin. (1), (2), 46 din Regulamentul circulației rutiere, neținând cont de particularitățile drumului (drum de țară), nu a adaptat de dinainte viteza la situația rutieră existentă și la observarea căruței care se deplasa înaintea sa pe marginea dreaptă a drumului, fiind condusă de către Vasile Dicusară, și în care se afla concubina ultimului - Ecaterina Tinta (ambii fiind de o vârstă înaintată), nu a oprit camionul, a tamponat căruța, în rezultatul cărui fapt, Ecaterinei Tinta i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 236 „D”

din 08 septembrie 2014, vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, iar lui Vasile Dicusară i-au fost cauzate conform raportului de expertiză medico-legală 303 din 23 septembrie 2014, vătămare corporală ușoară, care a dus la dereglarea sănătății de scurtă durată de la 6 la 21 de zile.

În continuare Mihail Copăceanu, după comiterea accidentului rutier a părăsit locul săvârșirii infracțiunii.

3. Avocatul Oxana Ivanov în numele inculpatului Vasile Copăceanu, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea cerințelor, avocatul a invocat că, constatarea primei instanțe referitor la faptul că, urmările survenite prin cauzarea vătămarilor corporale grave periculoase pentru viața Ecaterinei Tinta și vătămarile corporale ușoare cauzate lui Vasile Dicusară sunt în legătură cauzală directă cu încălcarea de către conducătorul mijlocului de transport Vasile Copăceanu a cerințelor Regulamentului circulației rutiere, este eronată, deoarece în raportul de expertiză medico-legală în comisie, este indicat că, legătura cauzală între pretinsul accident și decesul Ecaterinei Tinta nu este posibil.

La fel, este eronată și constatarea primei instanțe referitor la faptul că, după comiterea accidentului rutier, Vasile Copăceanu a părăsit locul faptei, deoarece, accidentul rutier nu a avut loc, iar potrivit declarațiilor medicului de gardă al serviciului de urgență, s-a constatat că Ecaterina Tinta și Vasile Dicusară s-au adresat la spital în seara zilei de 05 octombrie 2013, în urma căderii lor de pe careva saci cu floarea soarelui, declarații care nu au fost apreciate de prima instanță.

Prima instanță a apreciat critic și neobiectiv declarațiile inculpatului Vasile Copăceanu, nu a apreciat și nu a verificat dacă corespund realității declarațiile succesivului părții vătămate, Vasile Tinta și părții vătămate Vasile Dicusară, nu a luat în considerație declarațiile martorilor Ion Rusu și Tudor Simionel.

Analizând totalitatea probelor administrate atât la etapa urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, în mod prioritar, pornind de la concluziile statuate în raportul de expertiză medico-legală nr. 81 din 27 aprilie 2015, instanța de judecată trebuia să constate că fapta nu întrunește elementele constitutive ale componenței de infracțiune imputate acestuia de organul de urmărire penală.

Cât privește vina inculpatului ce ține de săvârșirea faptei infracționale încadrate în baza art. 266 Cod penal, vina inculpatului Vasile Copăceanu, de asemenea nu a fost stabilită.

Prima instanță urma să țină cont de concluziile raportului de expertiză nr. 1207 din 08 iulie 2014, potrivit căroră „*pe automobilul de model „GAZ-5312” cu n/î HN AF 472 și anume: pe partea de mijloc și pe partea dreaptă sunt prezente deformări care sunt caracteristice pentru tamponarea unor obstacole. Aceste deformări au un caracter de avariere. Reieșind din construcția automobilului aceste defecte nu ar fi putut să apară în condiții rutiere normale (obișnuite) de exploatare. De stabilit timpul apariției deformărilor menționate nu este posibil din motivul lipsei metodicii de expertiză corespunzătoare. La momentul examinării, pe automobilul în cauză nu sunt prezenți „indici trasologici” (urme), după care ar fi posibil de stabilit dacă a fost contact între automobilul dat și căruță*”.

Conform concluziilor reflectate în pct. 3.4 al raportului analizat se statuează și faptul că „*pe căruța care a fost prezentată spre examinare și anume: pe partea*

stângă din spate a coșului sunt prezente deteriorări ale scândurilor. Aceste deteriorări au un caracter de avariere. Reieșind din construcția căruței aceste deteriorări nu ar fi putut să apară în condiții rutiere normale (obișnuite) de exploatare. La momentul examinării, pe căruță nu sunt prezenți „indici trasologici” (urme), după care ar fi posibil de stabilit dacă a fost contact între căruța examinată și automobilul de model „GAZ 5312”.

La adoptarea sentinței, prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. art. 101, 369 Cod de procedură penală.

Mai mult, prima instanță nu a stabilit, în sentința pronunțată, tipul penitenciarului în care inculpatul urmează să execute pedeapsa.

3.1. Inculpatul Vasile Copăceanu, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivare a invocat că, prima instanță a dat o apreciere critică declarațiilor martorilor apărării Ion Rusu și Tudor Simionel, raportului de expertiză medico-legală nr. 205 din 03 decembrie 2013, raportului de expertiză medico-legală nr. 236 D din 08 septembrie 2014.

Din motive necunoscute, medicii care au acordat primul ajutor medical părții vătămate Ecaterina Tinta nu au fost audiați.

Totodată, de la data accidentului și până la decesul victimei au trecut 6 zile, iar vecinii lui Vasile Dicusară cât și fiicele defunctei susțin că Vasile Dicusară era violent și deseori o agresa fizic pe Ecaterina Tinta.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile, cu menținerea sentinței.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a reținut că, prima instanță, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Vasile Copăceanu în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 264 alin. (3) lit. a), 266 Cod penal.

În opinia instanței de apel, faptele incriminate inculpatului Vasile Copăceanu și-au găsit confirmare prin prisma probelor prezentate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată, atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, și anume: declarațiile părții vătămate Vasile Dicusară, succesorului părții vătămate Ecaterina Tinta, Vasile Tinta, martorilor Ion Rusu, Tudor Simionel, Ghenadie Eremita; probele materiale: ordonanța de începere a urmăririi penale din 07 februarie 2014 (f.d.1, vol.I); ordonanța de începere a urmăririi penale din 02 octombrie 2014 (f.d.5, vol.I); ordonanța privind conexarea cauzelor penale, din 02 octombrie 2014 (f.d.9, vol.I); procesul-verbal de consemnare a plângerii lui Vasile Dicusară, din 07 februarie 2014 (f.d.17, vol.I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 07 aprilie 2014, cu planșă ilustrativă (f.d.20-23, vol.I); procesul-verbal de ridicare din 07 februarie 2014, prin care se atestă că de la domiciliul cet. Vasile Dicusară, din s. Cărpineni, r-nul Hîncești, a fost ridicată căruța implicată în accidentul rutier (f.d.46, vol.I); procesul-verbal de ridicare din 07 februarie 2014, prin care se atestă că de la Ocolul Silvic Cărpineni, cantonul nr. 8 r-nul Hîncești a fost ridicat camionul model „GAZ 5312” cu n/î HN AC 472 (f.d.48, vol.I); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 07 aprilie 2014, cu planșă ilustrativă (f.d.53-54, vol.I);

raportul de expertiză medico-legală nr. 236 „D” din 08 septembrie 2014 (f.d.57-58, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 205 din 03 decembrie 2013 (f.d.59-64, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 303 „D” din 23 septembrie 2014 (f.d.68, vol.I); raportul de expertiză nr. 1207 din 08 iulie 2014 (f.d.78-82, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 81 din 27 aprilie 2015 (f.d.184-195, vol.I).

Instanța de apel a respins argumentul apărării precum că, prima instanță eronat a apreciat probele prezentate de către acuzare, că acestea conțin un șir de contradicții care, în final, nu permit adoptarea unei sentințe de condamnare, deoarece contradicțiile existente se referă doar la unele detalii mici în redarea circumstanțelor de către martori.

Instanța de apel a reținut că, potrivit raportului de expertiză nr. 1207 din 08 iulie 2014, se constată că lovitura mijlocului de transport cu tracțiune animală, a fost provocată în partea din spate, iar când a fost supus examinării autoturismul care a fost implicat în accidentul rutier, la fel s-a constatat că deteriorările sunt specifice unui accident rutier.

Referitor la argumentul apelantului prin care se susține că, Vasile Dicusară își maltrata concubina, și nu este exclus că, ca urmare a acestei agresiuni, concubina sa ar fi decedat, instanța de apel a specificat că, au fost efectuate mai multe expertize medico-legale, prin care s-a constatat că leziunile corporale, provocate defunctei sunt în legătură causală cu cauza decesului, survenit ca urmare a unui accident rutier.

Potrivit actului de învinuire, inculpatul Vasile Copăceanu a fost adus în fața instanței pentru comiterea accidentului rutier soldat cu decesul unei persoane, însă, ținând cont că au fost efectuate expertize medico-legale, s-a constatat că totuși corecta încadrare juridică a acțiunilor urma să fie prin prisma art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, adică accident rutier soldat cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății și respectiv art. 266 Cod penal - părăsirea locului accidentului rutier.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a apreciat critic declarațiile martorilor Tudor Simionel și Ion Rusu, constatând că defuncta până la incidentul în cauză s-a aflat în relații de concubinaj cu Ion Rusu, respectiv, ultimul era o persoană cointereseată să prezinte declarații în detrimentul părții vătămate Vasile Dicusară.

Totodată, analizând concluziile experților, instanța de apel a stabilit că, în cazul în care, imediat după producerea accidentului rutier la 05 octombrie 2013, la momentul spitalizării, partea vătămată Ecaterina Tinta era diagnosticată corect și supusă unui tratament corespunzător, nu se exclude evitarea decesului ultimei, iar prima instanță corect a apreciat circumstanțele cauzei și nu i-a imputat inculpatului faptul producerii decesului urmare a accidentului rutier motiv din care a exclus din învinuirea adusă inculpatului Vasile Copăceanu circumstanța agravantă - ce se conține în lit. b) alin. (3) art. 264 Cod penal - „decesul unei persoane”, reîncadrând acțiunile acestuia în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, conform indicilor calificativi: „încălcarea regulilor de securitate a circulației de către o persoană care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămarea gravă a integrității corporale”.

De asemenea, nu este clară poziția inculpatului, dacă acesta nu se consideră vinovat în comiterea accidentului rutier, acesta i-a dat fiicei părții vătămate bani în sumă de 1000 dolari SUA.

Referitor la argumentul apărării precum că potrivit declarațiilor medicului de

gardă al serviciului de urgență, Ghenadie Erenuța, s-a constatat că persoanele Ecaterina Tinta și Vasile Dicusară s-au adresat la spital în seara zilei de 05 octombrie 2013, în urma căderii lor de pe careva saci cu floarea soarelui, instanța de apel a statuat că, din declarațiile părții vătămate Vasile Dicusară, inculpatul și Ecaterina Tinta erau prieteni și ea a refuzat să-l denunțe pe inculpat, fapt care a dus instanța la concluzia că aceștia la prezentarea lor medicului, au motivat astfel pentru a evita denunțul inculpatului.

Astfel, reieșind din declarațiile părții vătămate Vasile Dicusară, s-a constatat că, unitatea de transport model „GAZ 53”, cu n/î HN AF 472 condusă de inculpatul Vasile Copăceanu, s-a tamponat în mijlocul de transport cu tracțiune animală condusă de către Vasile Dicusară.

Aceste declarații au fost confirmate și prin raportul de expertiză nr. 1207 din 08 iulie 2014, cu planșă ilustrativă.

La fel, din declarațiile părții vătămate Vasile Dicusară s-a stabilit că în mijlocul de transport cu tracțiune animală, Ecaterina Tinta era așezată în partea stângă, el în partea dreaptă, iar tamponarea mijlocului de transport cu tracțiune animală a avut loc în partea stângă - loc în care se afla așezată partea vătămată Ecaterina Tinta.

În asemenea mod, partea vătămată Ecaterina Tinta a fost lovită din spate, prin ce i-au fost cauzate vătămarile corporale care au cauzat decesul acesteia.

Cât privește faptul părăsirii locului accidentului rutier de către Vasile Copăceanu, instanța de apel a conchis ca fiind pe deplin confirmat în cadrul cercetării judecătorești și în instanța de apel - atât prin declarațiile inculpatului, cât și prin cele a martorilor audiați, care au confirmat că, Vasile Copăceanu după ce Ecaterina Tinta și Vasile Dicusară au fost transportați la spital, s-a urcat la volanul camionului și s-a deplasat la Ocolul Silvic Cărpineni.

Acțiunile persoanei care a provocat accidentul rutier și a părăsit persoanele accidentate constituie un concurs de infracțiuni, art. art. 264, 266 Cod penal.

În opinia instanței de apel, prima instanță la stabilirea termenului și măsurii de pedeapsă, a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatului, care nu are antecedente penale, are la întreținere 5 copii minori, iar circumstanțe agravante în privința lui nu s-au stabilit și a aplicat inculpatului pedeapsa în limitele sancțiunii și echitabilă în raport cu fapta săvârșită.

Totodată, instanța de apel a reținut că, prima instanță corect a concluzionat de a admite în principiu acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Vasile Dicusară, privind încasarea despăgubirilor materiale, din motiv că nu a fost însoțită de nici un suport confirmativ ce ar justifica cerințele asupra pretinselor cheltuieli.

5. Avocatul Oxana Ivanov în numele inculpatului, fără a invoca un temei concret din cele 16 prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile pronunțate, solicitând casarea acestora cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cererii de recurs, avocatul a invocat motive similare celor din apel.

Subsidiar recurentul a menționat că, în instanța de apel nu au fost elucidate un șir de neclarități pe cauza penală, nu au fost date aprecierile necesare declarațiilor depuse ulterior în ședința de judecată din cadrul instanței de apel, unde partea vătămată a comunicat, că de fapt nu s-a adresat la poliție anterior, deoarece nu a avut

nevoie, dar când a aflat că fiica Ecaterinei Tinta, a primit o sumă de bani de la Vasile Copăceanu, s-a supărat și a plecat la Inspectoratul de Poliție, deoarece el consideră că dânsul trebuia să primească banii.

Tot instanța de apel, nu a luat în considerație termenul absolut nemotivat al lui Vasile Discusară, de a se adresa Inspectoratului de Poliție cu plângere, că proprietarul automobilului, nu a fost chemat pentru a da declarații, de constatare a faptului, cum a fost transmis autocamionul s-au în ce stare s-a transmis mijlocul de transport lui Vasile Copăceanu.

Instanța de apel nu a clarificat motivele de drept și de fapt din care considerente a fost recunoscut ca parte vătămată în urma decesului lui Ecaterina Tinta, anume Vasile Dicusară, și nu fiica sa Maria.

Susține recurentul că, prin examinarea superficială a cauzei a fost încălcat grav dreptul lui Vasile Copăceanu la un proces echitabil.

6. Asupra recursului declarat a prezentat referință procurorul, care s-a expus pentru respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece opinia avocatului precum că, instanțele de judecată eronat au interpretat probele administrate la dosar, nu afectează hotărârile contestate, fiindcă acestea au fost admise ca probe, fiind obiectiv apreciate în modul prevăzut de lege și cărora instanțele de fond le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în hotărârile judecătorești adoptate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal evidențiază că recurentul în recursul declarat invocă drept temei de casare prevederile art. 427 Cod de procedură penală, fără a indica concret un temei din cele 16 prevăzute pentru declararea recursului, însă din textul recursului se deduce că motivele recursului se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume că, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs menționează că acest temei la care se referă autorul recursului nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Colegiul penal constată că motivele invocate în recurs nu și-au găsit confirmare în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că, instanța de

apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin decizia adoptată corect a menținut sentința privind condamnarea inculpatului Vasile Copăceanu în baza art. art. 264 alin. (3) lit. a), 266 Cod penal.

Mai mult, motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, just a concluzionat că prima instanță, analizând probele administrate corect a stabilit și a reținut în sarcina lui Vasile Copăceanu încadrarea juridică corespunzătoare prevăzută la art. art. 264 alin. (3) lit. a), 266 Cod penal.

La caz, se constată că titularul cererii de recurs critică soluția instanței de apel, de altfel și cea a primei instanțe sub aspectul vinovăției, invocând astfel dezacordul său cu modalitatea de apreciere a probelor.

În probarea alegațiilor invocate, recurentul a descris în conținutul recursului probe și circumstanțe, care în opinia lui nu au fost apreciate de instanța de apel la justa valoare sau au fost apreciate unilateral, creându-se astfel impresia că instanța este părtinitoare, precum și că, nu au fost date aprecierile necesare declarațiilor depuse ulterior în ședința de judecată din cadrul instanței de apel, unde partea vătămată a comunicat, că de fapt nu s-a adresat la poliție anterior, deoarece nu a avut nevoie, dar când a aflat că fiica Ecaterinei Tinta, a primit o sumă de bani de la Vasile Copăceanu, s-a supărat și a plecat la Inspectoratul de Poliție, deoarece el consideră că dânsul trebuia să primească banii.

Tot instanța de apel, nu a luat în considerație termenul absolut nemotivat al lui Vasile Discusară, de a se adresa Inspectoratului de Poliție cu plângere, că proprietarul automobilului, nu a fost chemat pentru a da declarații, de constatare a faptului, cum a fost transmis autocamionul s-au în ce stare s-a transmis mijlocul de transport lui Vasile Copăceanu.

Însă, verificând materialele dosarului în raport cu criticele enunțate, Colegiul penal conchide că la judecarea apelurilor instanța a examinat prezenta cauză penală sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă privitor la menținerea condamnării în privința inculpatului Vasile Copăceanu în baza art. art. 264 alin. (3) lit. a), 266 Cod penal.

Ori, în opinia instanței de recurs soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în cauză.

Prin urmare, cu referire la pretinsa încălcare admisă de instanța de apel prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse desfășurat în pct. 4. din prezenta decizie și a cărei redare repetată nu este necesară.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o

nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Deci, instanța de recurs nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede, că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică, că pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs, ori, în fapt și în drept, decizia instanței de apel corespunde tuturor normelor de drept procesual penal.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelurile instanța a examinat cauza sub toate aspectele, adoptând o soluție corectă în speță.

Față de cele ce preced, Colegiul penal amintește că aceste motive au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la pronunțarea hotărârii de condamnare a inculpatului Vasile Copăceanu în baza art. art. 264 alin. (3) lit. a), 266 Cod penal.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în speță, nu au fost admise careva erori de drept, atât de către prima instanță, cât și de apel, iar alegațiile recurentului în acest aspect sunt vădit nefondate, neavând suport probator.

Totodată, criticele formulate de recurent au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel și, căroră instanța de apel, le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*hotărârea Van de Hurk vs Olanda*, din 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Colegiul penal, referitor la argumentul recurentului privind faptul că, instanța de apel nu a clarificat motivele de drept și de fapt din care considerente a fost

recunoscut ca parte vătămată în urma decesului lui Ecaterina Tinta, anume Vasile Dicusară, ține să menționeze că, potrivit ordonanței de recunoaștere în calitate de parte vătămată din 22 septembrie 2014 (f.d.36, vol.I), Vasile Dicusară a fost recunoscut în calitate de parte vătămată în conformitate cu prevederile art. 59 Cod de procedură penală.

Referitor la argumentul recurentului privind faptul că prima instanță în sentință nu a indicat tipul penitenciarului în care inculpatul urmează să execute pedeapsa, Colegiul penal menționează că aceasta constituie o eroare materială care poate fi corectată de instanța care a adoptat hotărârea, în temeiul art. 249 Cod de procedură penală.

Pe cale de consecință, se reiterează, că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată.

În virtutea considerentelor expuse constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și cea de apel în privința inculpatului Vasile Copăceanu, nefiind identificată de instanța de recurs prezența erorilor judiciare prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticele formulate sub acest aspect de către titularul cererii de recurs.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Oxana Ivanov în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui ***Copăceanu Vasile Mihail***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 mai 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev